

Ай викни му д' излезить отъ неа,
Баре ука да ми те научить.“
И говоритъ Рабдул-бегъ Войвода:
„А не'ѣсто, мое добро мило!
Отъ Мирче-та коски н' останале;
Е'о иматъ за деветъ години
Въ зѣнданъ ясъ сумъ си го забора'илъ.“ —
„Одай викай по темни зѣндани!“
Рабдулъ викатъ по темни зѣндани:
„Аль сѣ живо, али сѣ умрено?
Оти сумъ те забора'илъ въ зѣнданъ;
Сег' излези отъ темна зѣндана,
Али сега, аль никога, Митре!“
А отъ натре братецъ неговъ Митре
Баре очи не му опульвеше,
Ни со уста му сѣ одго'рвеше.
Ми сѣ врати Рабдулъ со плаченѣ.
И ми пойде 'уба'а не'ѣста:
„Айти Мирче, мое брате мило!
Да излезишъ отъ темна зѣндана,
Жити изметъ що сумъ ти чинела
Сумъ чинела за деветъ години,
Кѣта дена по бѣла погача,
А на вечеръ п' една бѣла свѣща,
Во неделя по бѣла промена!“
Говореше Мирче помалечекъ:
„А не'ѣсто, моя мила сна'о!
Не сумъ чо'ѣкъ за надворъ д' излезамъ;
Коса имамъ дури до пояса,
А кленала криля ласто'ички.“
Говореше Рабдул-бегъ Войвода:
„А излези, брате помалечекъ,
Ке ти кла'амъ три млади бербери,
Ке ти сечамъ коса до пояса;
Ке ни по'итъ стока богатѣ!“
И излезе Мирче помалечекъ,
И му кладе три млади бербери,
Му избричи коса до пояса,
Му потсече кленки ласто'ички.
И говоритъ Мирче помалечекъ: